

de gendarmen der omliggende brigaden morgen ochtend allen te Calmpthout zouden wezen. Deze laatste maal zal ik de sterkste zijn, en zullen de schelmen mij niet meer ontsnappen... Ik moet u geluk wenschen, veldwachter, wegens uw helder doorzicht. Gij bewijst een grooten dienst aan de maatschappij.

Wannes stak fier den kop in de lucht.

— Ja, ja, sprak hij, mijnheer de tommissaris. Wannes Tramiet heeft een goeden neus.

— Deze zaak maakt u tevens rijk.

— Rijt?

— Wel, ge weet immers, dat ge de premie zult ontvangen, die voor de aanhouding der drie bandieten is uitgelooft.

— Duizend frant?

— Neen, ge weet het niet... Voor ieder bandiet: Robert, Bertrand en Speldemans, ontvangt ge vijfduizend frank, dus te zamen vijftienduizend frank.

Het schemerde voor Wannes' oogen.

Hij moest den lessenaar vastgrijpen, om niet te vallen.

Vijftienduizend frank!

— Merci, mijnheer de tommissaris, merci, zeide hij eindelijk.

De veldwachter bracht een rusteloozen nacht door, gekweld door tal van nare droomen, waarin bandieten, de Witte Heuvel, zijn goede neus en vijftienduizend zilveren stukjes, hoofdrollen speelden.

Met den eersten trein stoomden Deraef en Kramiek naar Calmpthout.

TWAALFDE HOOFDSTUK.

LANGS DEN EENIGEN WEG.

— Het spel begint al, zei Robert, die, het jachtgeweer onder den arm, op het terras van den Witten Heuvel stond

en tot Bertrand sprak, die in het salon gezeten was, tegen de geopende deur.

— Hoedat?

— De gendarmen zijn op weg.

— Naar hier?

— Neen, naar Calmpthout.

— Zoo lang ze niet naar den Witten Heuvel komen, is het niet erg.

— Dat denkt ge... Ik heb daareven, tegen den steenweg naar Putte, een haas opgejaagd en terwijl ik aan den zoom van het bosch was, waar ik het diertje kwijtspeelde, kwam de brigadier van Botergem met drie gendarmen aangereden. Het is die lange brigadier, met zijne knevels van een dubbelen decimeter. Hij komt hier in het voorbijgaan bij den hovenier nu en dan een borrel drinken.

— Ja, ik ken hem.

— Hij groette mij... «Reeds zoo vroeg te been», zei ik...

» Ja, heer baron, op bevel.

» Zoo! Wat is er gaande?

» Ik weet het niet, maar wij hebben dezen nacht een telegram ontvangen, om in den vroegen morgen te Calmpthout te wezen.

» Wellicht een bijzonder voorval?

» De brigadier van Rozenberg werd ook verwittigd. Ik denk dat het een klopjacht op bandieten geldt.

» Best mogelijk.»

— De pakkemannen zetten hun weg voort, en ik spoedde mij tot hier... Ge ziet dat ik de inzichten van dien champetter geraden heb...

— Is het geen valsch alarm?

— Ik zie van hier hoe alles geschied is. Het parket van Antwerpen is verwittigd geworden, en men gaat ons hier vangen.

— Als ze ons kunnen vangen!

— Daarom moeten we zonder dralen gaan vliegen.

— Ik ga allen verwittigen, opdat ieder zijn maatregelen kunnen nemen en het noodige schikken... Ik zal Jan den koetsier in den toren op den uitkijk zetten.

— En dan gaan we onmiddellijk ons tuig klaar maken... Binnen een paar uren kunnen de pakkemannen ge-

makkelijk hier zijn.

— Dan hebben we tijd genoeg... Alles is klaar en kunnen onmiddellijk het vullen beginnen.

— Dat vergt wel een uur?

— Minstens.

— Aan 't werk dan...

Te Calmpthout, op een pleintje voor de statie, waren een vijftigtal gendarmen te paard vereenigd.

Hunne wachtmeesters stonden in halven kring rond Deraef geschaard, die, zijn sluier van politiecommissaris om de lenden, de bevelhebbers op de hoogte bracht van de taak die hen wachtte.

Wannes Kramiek, in zijn Zondagspak, een splinter-nieuw uniform, stond fier als een pauw naast den overste van de geheime politie.

Als die krijgsraad geëindigd was, werden twee paarden aangebracht, een flink zadelpaard, waarop Deraef plaats nam, en een boerenknol, die in de kar zijne laatste jaren had doorgebracht, en die den veldwachter tot ros moest dienen.

En de ruitersstoet stelde zich in beweging.

Aan den kop reden Deraef, Wannes Kramiek en een paar brigadiers.

De rit door het zand was zeer lastig, en langs den steenweg, die een grooten omweg maakte en langswaar de Witte Heuvel niet gemakkelijk te bereiken was, konden ze niet rijden.

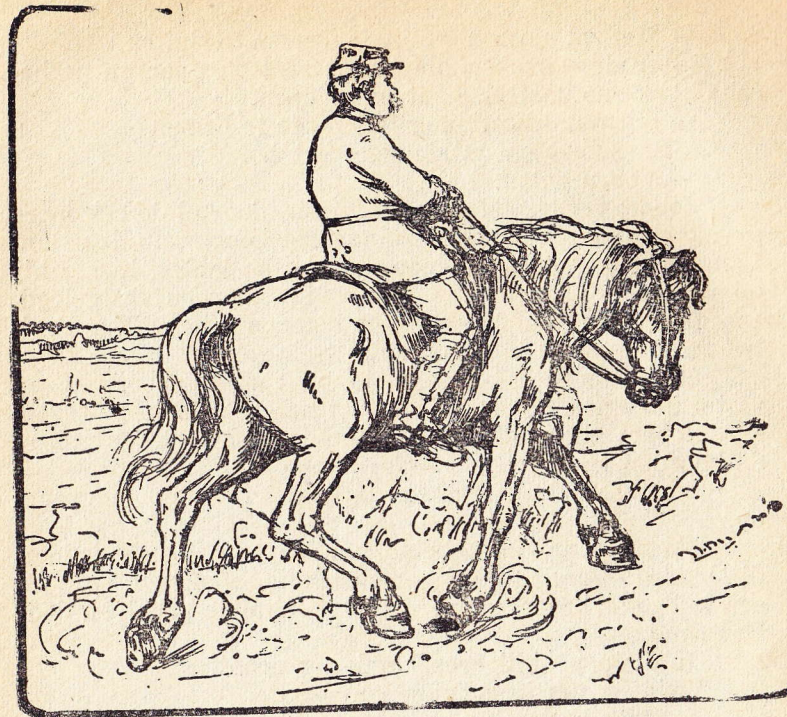
Ze hadden een lang uur door 't zand gereden; de paarden waadden eerder door het zand dan te stappen, toen de boomen en torentjes van het kasteel zichtbaar werden.

— Daar is het tasteel, zei Wannes.

— Hoever ligt het van hier?

— Een tiental minuten tan men er nog op rijden.

— Dan zult ge uwe manschappen moeten verdeelen, heeren, zei Deraef. Zooals we overeen zijn gekomen, moeten allen op minstens vijfhonderd meter van het kasteeltje verwijderd blijven, en zoo dient het omsingeld. Op 't overeengekomen teeken rijdt ieder recht op het kasteeltje af. Waar het rijden niet meer mogelijk is, zet men zijn weg te voet voort, zoo vormen wij een engen cirkel waaruit de bandieten niet kunnen ontsnappen.

De rit door het zand was zeer lastig. (Blz. 336)

De bevelhebbers gaven de noodige inlichtingen, spraken met elkaar af, en de gendarmen reden in groepjes van twee en drie in alle richtingen over het plein.

Een gendarm en de veldwachter bleven bij Deraef en het drietal zette zijn weg naar het kasteel voort.

Jan de koetsier kwam, met twee sprongen, van de trap naar het salon geïjld.

— Er naderen drie ruiters: ik heb een gendarm, den veldwachter en een heer in burgerkleeding kunnen onderscheiden.

— Een heer van 't parket wellicht... Waarschijnlijk zijn we dan omsingeld, en is het hoog tijd dat we wegkomen... Heeren en dames, gelieve naar het station te gaan.

— Het zal onnoodig zijn de deuren te sluiten.

— Anders breken die kerels ze toch open en ze beschadigen ons kasteel. Laat maar open.

— Niemand heeft nog iets mede te nemen?

Allen schudden ontkennend het hoofd.

— Vooruit dan.

Robert verliet het salon en kwam, door al de bewoners gevolgd, langs de achterzijde van het gebouw in den tuin. Langs een wegeltje, dat naar het bosch leidde, kwam hij op een opene plaats, waar, met eenige koorden vastgelegd, een groote luchtbal tusschen de boomen hing, dik gezwollen en gereed om het luchtruim te kiezen.

Allen traden in het schuitje, juist wijd genoeg om een zestal personen te bevatten en er zich vrij in te bewegen.

Robert alleen bleef er buiten en trok met een ruk al de koorden los.

De luchtbal kreeg een schok en steeg langzaam op.

Robert greep met beide handen een koordenladder, die buiten de mand naar beneden hing, klauterde vlug als een kat naar boven en werd in het schuitje geholpen door Bertrand.

Op dit oogenblik weerklonk een schot.

Twintig, dertig schoten volgden.

Het was het teeken dat de gendarmen op het kasteeltje moesten losrijden.

— Men schiet op den ballon, zei Speldemans.

— Ik geloof het niet... 't Zijn wellicht signalen, die de gendarmen elkaar geven, om ons des te beter te vangen... Als ze nu onzen ballon in 't oog krijgen en hij is binnen schot, dan zijn wij verloren en wellicht dood ook, want dan kunnen zij hem aan stukken schieten.

Immer hooger klom de luchtbal boven het kasteeltje.

Het was de veldwachter, die, toen ze het kasteel genaderd waren, het eerst in de lucht keek, en den ballon bemerkte.

— Tijd, kreet hij, een ballon!

— Wat, ballon?

— Hier boven!

— Ja, en niet al te hoog... Ver zullen ze niet meer drijven...

Robert klauterde vlug als een kat naar boven. (Blz. 338)

Langs alle kanten van het kasteel kwamen de gendarmen te voorschijn.

Het was geheel omsingeld.

Geen der gendarmen had op zijn weg iemand ontmoet.

Deraef drong het gebouw binnen, waar al de deuren open waren.

Beneden geen levende ziel.

Boven evenmin.

— Verborgen?

Hij kwam terug in het salon, waar zijn blik op een groot blad papier viel, dat op tafel opengespreid was.

Hij kende de gewoonte der lustige vagebonden.

Deraef greep het papier.

Hij las en werd bleek als een doode.

Snel liep hij naar buiten en kreet:

— De ballon!... De ballon!...

Niemand wist wat dat beteekende.

— De ballon! kreet Deraef... Weg, de bandieten, weg, met den luchtbal!...

Hoog stond de ballon in de lucht, nog immer als boven het kasteel.

— Schiet er op! kreet Deraef... Schieten!... De bandieten zitten er in.

Eenige gendarmen mikten en vuurden hunne geweren af.

Kalm bleef de ballon drijven.

— Buiten schot, zei de brigadier.

— Er achter rijden! kreet Deraef. Kost wat kost moet ge er bij zijn, waar hij daalt. Vooruit... Te paard!...

De gendarmen die met hunne paarden tot aan het kasteel geraakt waren, sprongen in het zadel.

— Rijdt uwe paarden dood als 't noodig is, zei Deraef, maar haalt den ballon in, als hij valt.

Allen hielden den ballon in het oog.

De veldwachter stond daar als versteend, de hand op den rug van zijn boerenpaard en keek met wijd geopenden mond en wijdgeopende oogen naar het balletje, dat vijftien duizend frank van hem meevoerde.

Daar schoot de ballon plotseling met een schok omhoog.

Robert wierp zakjes uit...

en kwam terecht op het gapend wezen van Wannes Kramiek.

(Blz. 342)

Een dier zakjes viel met bliksemsnelheid in de richting van de groep gendarmen en kwam terecht op het ga-

pend wezen van Wannes Kramiek, die op dit oogenblik duizend sterrekens voor zijne oogen zag dansen en wien het bloed uit neus en mond sprong.

De ballon, die nu in eene andere luchtlaag scheen gestegen te zijn, dreef weg in de richting van het Zuiden.

De gendarmen te paard, een tiental, onder het bevel van een brigadier, reden in dezelfde richting heen.

Wannes Kramiek reinigde eventjes zijn wangen van het bloed, sprong te paard op zijn boerenknol, voegde zich bij de harenmutsen, die heenrededen, en kreet:

— It rijd mee!... It zal mee de schelmen helpen paten! It moet ze hebben!...

Deraef stond daar als van de hand Gods geslagen, de blikken strak gericht op het vel papier, dat hij nog steeds in de hand had, en waarop het volgende rijmpje te lezen stond:

Wij zijn gevlucht,
Thans langs de lucht!

Wij kwamen eerst aan
In Belgenland
Al langs het water,
Dat was plezant!

Wij gingen loopen,
Verkleed, te voet,
Maar dat vermoëide ons,
En 't was niet goed!

We vluchtten weg dan,
Chic per voituur,
En dat ging beter
En snel per uur!

We trokken henen
Ook met den trein,
Die dan moest vliegen
Snel zonder frein.

En straks te Grulen
Ging het te paard
Op flinke rossen:
Dat's ook iets waard!

Velocipeden,
Automobiël,
Zijn te gevaarlijk,
Ze staan soms stil.

Er bleef ons niets meer
Dan de ballon
Waarmeê we varen
Recht naar de zon.

En geen gendarm kan
Ons volgen daar,
Waar wij weer vrij zijn,
Buiten gevaar!

Wij zijn gevlucht
Thans langs de lucht!

Ro-ber-trand.

AUCTOR

De laatste lotgevallen van Robert en Bertrand

Pentteekeningen van EMIEL WALRAVENS

Omslag van STAN VAN OFFEL

L. OPDEBEEK — Uitgever — ANTWERPEN